

Arrest

nr. 81 580 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSTREPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet 4 augustus 2011 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [H., I.]. De arts-attaché/arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 03.08.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde 'Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Syrië. Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene in Syrië - het land waar hij tenslotte ruim 20 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Daarnaast legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Wat de geografische toegankelijkheid betreft, merken we op dat blijkt uit het administratief dossier dat er gespecialiseerde klinieken en opvolging in Syrië toegankelijk zijn.'

Reizen is met deze aandoening geen probleem. Mantelzorg is niet nodig. Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Syrië, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste en enige middel: Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel, alsook schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. De bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt: (...). Verzoeker is het niet eens met deze argumentatie. Verzoeker heeft de eer erop te wijzen dat het niet ernstig is dat voor het nemen van de bestreden beslissing het volstond om in augustus 2011 na te gaan wat de loutere financiële en geografische toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling was. De situatie in Syrië, die velen beschouwen als een regelrechte burgeroorlog, maar in elk geval kan omschreven worden als een gruwelijk onzekere toestand met enorm veel bewust toegebracht leed, is immers objectief veranderd en lijkt absoluut niet meer op de situatie die in verouderde rapporten en websites te vinden is (stuk 4). De ambtenaar-geneesheer baseerde zich op rapporten zo oud als uit 2005 om de beschikbaarheid van zorg in Syrië te beoordelen. Ziekenhuizen zijn ondertussen echter helemaal van karakter veranderd en bevinden zich plots centraal in de vuurlinies. De paranoïde regimelogica ziet zorgverlening momenteel als patriottisme of verraad naargelang het behandelde slachtoffer. Een rapport van Amnesty International van 25 oktober 2011 stelt de situatie als volgt voor: "The Syrian government has turned hospitals into instruments of repression in its efforts to crush opposition" (stuk 3). Het rapport belicht hoe patiënten in minimum vier staatsziekenhuizen zijn onderworpen aan foltering en onmenselijke behandeling, onder andere door verzorgingspersoneel. Amnesty verwijst daarbij expliciet naar de grote schaal waarop dergelijke wanpraktijken doorheen heel het land verricht worden. Vele gewonden laten hun verwondingen liever niet behandelen dan dat ze naar een ziekenhuis gaan. De Syrische overheid heeft medicatie en hulp geblokkeerd (stuk 3). Het spreekt vanzelf dat in deze omstandigheden termen als "financiële en geografische toegankelijkheid" doelloze abstracties zijn die niets zeggen over de daadwerkelijke toegankelijkheid van de zorg of zelfs maar het bestaan van de gevraagde zorg. Er kan niet anders dan besloten worden dat er geen nauwkeurig onderzoek is verricht door verwerende partij. Gezien de erg volatiele situatie in Syrië is het verzoeker niet duidelijk hoe informatie vergaard in augustus 2011 kan dienen om een beslissing die slechts een halfjaar later wordt betekend te motiveren. De gewijzigde situatie laat immers niet meer toe om dergelijke beslissingen te nemen. Dergelijke

beslissingen zijn al te lichtzinnig en getuigen niet van de zorgvuldigheid en redelijkheid waarmee bestuurlijk optreden dient gepaard te gaan. Verzoeker lijdt, zoals geattesteerd door behandelende arts en door de ambtenaar-geneesheer aan posttraumatische stress, insomnie, hyperventilatie en neuro-asthenie. Het is volstrekt onredelijk om verzoeker terug te laten keren naar een traumatiserende situatie. Op grond van de situatie in Syrië zoals die ten tijde van het nemen van de beslissing en ten tijde van de betekening ervan kan dit niet meer redelijk geacht worden. Verzoeker loopt een meer dan reëel risico dat hij bij terugkeer niet enkel geen behandeling of medicatie zal kunnen verkrijgen voor zijn posttraumatische stress en andere aandoeningen, wat op zich een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt, maar hij loopt ook het risico om opgemerkt te worden door het regime als zijnde opposant, rekening houdend met zijn verleden en gebeurlijke asielaanvragen, en gefolterd te worden als gevolg. Doordat verwerende partij op een al te lichtzinnige wijze de situatie in Syrië en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte zorg heeft beoordeeld en doordat het weinige onderzoek dat wel verricht is onnauwkeurig en verouderd is en door de objectief bestaande conflict situatie in Syrië schendt bestreden beslissing de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en bovenal artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. De terugleiding van verzoeker naar Syrië zou dan ook een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.”

2.2. Verzoeker betoogt in essentie dat bestreden beslissing artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt: *“De terugleiding van verzoeker naar Syrië zou dan ook een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.”*

De bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel. Integendeel in de beslissing wordt gesteld: *“Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.”*

De Raad verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 3 0240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (*‘a very exceptional case’*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging

overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt daarentegen duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoeker geen aandoeningen uitmaken die een regel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Syrië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is terwijl verzoeker ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer en uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de stukken die verzoeker daadwerkelijk heeft voorgelegd. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Syrië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het enig middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC